

वेदसारशिवस्तोत्रम्
வேதஸாரசிவ ஸ்தோத்ரம்

(1)

पशूनां पतिं पापनाशं परेशम्
गजेन्द्रस्य कृत्तिं वसानं वरेण्यम् ।
जटाजूटमध्ये स्फुरद्वाङ्गवारि
महादेवमेकं स्मरामि स्मरारिम् ॥

பசுனாம் பதிம் பாபநாசம் பரேசம்
கஜேந்த்ரஸ்ய க்ருத்திம் வஸாநம் வரேண்யம்!
ஜடாஜூட மத்யே ஸ்புரத் காங்கவாரிம்
மஹாதேவ மேகம் ஸ்மராமி ஸ்மராரிம்!!

பாபங்களைப் போக்கும் பரமேச்வரன் பசுபதியாய்,
கஜேந்திரனின் தோலை ஆடையாக அணிந்தும், ஜடையின்
நடுவில் கங்கையைத்தாங்கியும் இருக்கிறார். அந்த மஹாதேவன்
ஒருவரையே மனதில் ஸ்மரிக்கிறேன்.

(2)

महेशं सुरेशं सुरारातिनाशं
विभुं विधनाथं विभूत्यङ्गभूषम् ।
विरुपाक्षमिन्द्रकवह्नित्रिनेत्रं
सदानन्दमीडे प्रभुं पञ्चवक्त्रम् ॥

மஹேசம் ஸுரேசம் ஸுராராதிநாசம்
விபும் விஷ்நாதம் விபூத்யங்கபூஷம்!
விருபாக்ஷ மிந்த்வர்க வஹ்நித்ரிநேத்ரம்
ஸதானந்தமீடே ப்ரபும் பஞ்சவக்த்ரம்!!

மஹேச்வரனும் தேவர்களுக்கு ஈசனும், அஸுரர்களை
விரட்டி அடித்தவரும், விபுவாயும், உலகத்திற்கு நாதனும்,

விபூதியைப் பூசியவரும், சந்திர, சூர்ய. அக்னி ஆகிய முக்
கண்களை உடையவரும், எப்பொழுதும் ஆனந்தமாக இருப்ப
வருமான ஐந்து முகத்தையுடைய பரமேச்வரனை ஸ்தோத்ரம்
செய்கிறேன்.

(3)

गिरीशं गणेशं गले नीलवर्णं
गवेन्द्राधिरुढं गुणातीतरूपम् ।
भवं भास्वरं भस्मना भूषिताङ्गं
भवानीकलत्रं भजे पञ्चवक्त्रम् ॥

கிரீசம் கணேசம் கலே நீலவர்ணம்
கவேந்த்ராதிரூடம் குணாதீதரூபம்!
பவம் பாஸ்வரம் பஸ்மனா பூஷிதாங்கம்
பவானீ கலத்ரம் பஜே பஞ்ச வக்தரம்!!

மலையில் வசிக்கும், கணங்களுக்குத்தலைவரும்,
நீலகண்டரும், ரிஷபத்தில் ஏறி வருபவரும், குணங்களைக்
கடந்த உருவம் கொண்டவரும், விபூதி அணிந்து விளங்குபவரும்
பார்வதியை மணந்தவரும், ஆகிய ஐந்து முகங்கள் கொண்ட
பரமேச்வரனை ஸேவிக்கிறேன்.

(4)

शिवकान्त शम्भो शशाङ्गार्धमौले
महेशान शूलिञ्जटाजूटधारिन् ।
त्वमेको जगद्व्यापको विक्षरुपः
प्रसीद प्रसीद प्रभो पूर्णरूप ॥

சிவாகாந்த சம்போ சசாங்கார்தமௌலே
மஹேசான சூலின் ஜடாஜூடதாரின்!
த்வமேகோ ஜகத்வ்யாபகோ விசுவரூப:
ப்ரஸீத ப்ரஸீத ப்ரபோ பூர்ணரூப!!

பார்வதிமணாளனும், சந்திரப் பிறைகொண்டவரும்,
சூலம் ஏந்தியவரும், ஜடாபாரம் தாங்கியவரும் ஆன ஹே
சம்போ! நீர் ஒருவரே உலகம் அளாவிய உலகேயானவர்; நீர்
முழுமையானவர். ஹே! ப்ரபோ அருளவேண்டும்.

(5)

परात्मानमेकं जगद्बीजमाद्यं
निरीहं निराकारमोङ्कारवेद्यम् ।
यतो जायते पाल्यते येन विधं
तमीशं भजे लीयते यत्र विधम् ॥

பராத்மான மேகம் ஜகத் பீஜமாத்யம்
நிரீஹம் நிராகாரமோங்காரவேத்யம்!
யதோ ஜாயதே பால்பதே யேந விச்வம்
தமீசம் பஜே லீயதேயத்ர விச்வம்!!

உலகத்தின் ஒரே முதற்காரணமான பரமாத்மா அவரே:
பற்று அற்ற, வடிவம் கொள்ளாத, ஒங்காரப் பொருளாக இருப்
பவர் அவரே: உலகம் தோன்றுவதும், இருப்பதும், லயிப்பதும்
அவரிடமே, அந்த ஈசனை ஸேவிக்கிறேன்.

(6)

न भूमिर्नचापो न वह्निः वायु -
नद्याकाशमास्ते न तन्द्रा न निद्रा ।
न चोष्णं न शीतं न देशो न वेषो
न यस्यास्ति मूर्तिस्त्रिमूर्तिं तमीडे ॥

நபூமிர்நசாபோ நவஹ்நி: ந வாயு:
நசாகாசமாஸ்தே ந தந்த்ரா ந நித்ரா!
நசோஷ்ணம் ந சீதம் நதேசோ நவேஷோ
ந யஸ்யாஸ்தி மூர்தி: த்ரிமூர்திம்தமீடே!!

ப்ருதிவி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசமாகிய ஐந்து
பூதங்களும் அவர் அல்ல, சோம்பலோ நித்ரையோ அவரல்ல,
சூடு, குளர், தேசம் வேஷம் என்பவையும் அவரல்ல, அவருக்கு
வடிவமேஇல்லை. பிரஹ்ம, விஷ்ணு, மஹேச்வரரூபியான
அவரை எத்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

(7)

अजं शाश्वतं कारणं कारणानां
शिवं केवलं भासकं भासकानाम् ।
तुरीयं तमःपारमाद्यन्तहीनं
प्रपद्ये परं पावनं द्वैतहीनम् ॥

அஜம் சாச்வதம் காரணம் காரணாநாம்
சிவம் கேவலம் பாஸகம் பாஸகாநாம்!
தூரியம் தம: பாரமாத்யந்தஹீனம்
ப்ரபத்யே பரம் பாவனம் த்வைதஹீநம்!!

பிறவியில்லாத எப்பொழுதும் விளங்கும் அவர் மற்
றெல்லாகாரணங்களுக்கும் முதற்காரணமாவார். சிவமே உரு
வானவர்; ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியானவர். அஞ்ஞான
இருளுக்கு அப்பாலே ஆதியந்தமில்லாத தூரியமாயுள்ளவர்,
இரண்டற்ற தூயதான பரம்பொருளாம் அவரை சரணடை
கிறேன்.

(8)

नमस्ते नमस्ते विभोविश्वमूर्ते
नमस्ते नमस्ते विदानन्दमूर्ते ।
नमस्ते नमस्ते तपोयोगगम्य
नमस्ते नमस्ते श्रुतिज्ञानगम्य ॥

நமஸ்தே நமஸ்தே விபோ விச்வமூர்தே
நமஸ்தே நமஸ்தே சிதானந்த மூர்தே!
நமஸ்தே நமஸ்தே தபோயோக கம்ய
நமஸ்தே நமஸ்தே ஸ்ரீதிஜ்ஞானகம்ய!!

உலகமே உருவான எங்கும் நிறைந்த உமக்த் நமஸ்
காரம். ஞானம் ஆனந்தம் என்பனவற்றின் உருவா உமக்கு
நமஸ்காரம். தவம் யோகம், வேத உணர்வு இவற்றின் மூலம்
அடையத்தக்கவரான உமக்கு நமஸ்காரம்.

(9)

प्रभो शूलपाणे विभो विधनाथ
महादेव शम्भो महेश त्रिनेत्र ।
शिवाकान्त शान्त स्मरारे पुरारे
त्वदन्यो वरेण्यो न मान्यो न गण्यः ॥

ப்ரபோ சூலபானே விபோ விச்வ நாத
மஹாதேவ சம்போ மஹேச த்ரிநேத்ர!
சிவாகாந்த சாந்த ஸ்மராரே புராரே
த்வதன்யோ வரேண்யோ ந மான்யோ நகண்ய:!!

ப்ரபோ! விச்வநாத! மஹாதேவ, சம்போ! மஹேச!
முக்கண்ணா! பார்வதீ மணாள! சாந்தரூப! மன்மதன், த்ரிபுரங்கள்
ஆகியவற்றை தொலைத்தவரே! உம்மைத் தவிர சிறப்பு மிக்க
வரும், போற்றத்தக்கவரும், எண்ணத்தக்கவரும் வேறு எவரு
மில்லை.

(10)

शंभो महेश करुणामय शूलपाणे
गौरीपते पशुपते पशुपाशनाशिन् ।
काशीपते करुणया जगदेतदेकः -
त्वं हंसि पासि विदधासि महेशरोऽसि ॥

சம்போ மஹேச கருணாமய சூலபானே!
கௌரீபதே பசுபதே பசுபாச நாசின்!
காசீபதே கருணயா ஜகதேதத் ஏக:
த்வம் ஹம்ஸி பாஸி விததாஸி மஹேச்வரோஸி!!

சம்போ! மஹேச்வர! கருணையுருவே! சூலபானே!
கௌரீபதே! பசுபதே! பசுபாசம் நீக்கிய காசீபதே! நீர் ஒருவரே
இவ்வுலகைப் படைத்துக் காத்து பிறகு அழித்தும் வருகிறீர்.
அதனால் நீரே பெருங்கடவுள்.

(11)

त्वत्तो जगद्भवति देव भव स्मरारे
त्वय्येव तिष्ठति जगत्सूड विष्णनाथ ।
त्वय्येव गच्छति लयं जगदेतदीश
लिङ्गात्मके हर चराचरविष्णरूपिन् ॥

தவத்தோ ஜகத்பவதி தேவ பவ ஸ்மராரே!
த்வய்யேவ திஷ்டதி ஜகத் ம்ருட விச்வநாத!
த்வய்யேவ கச்சதிலயம் ஜகதேதத் ஈச
லிங்காத்மகே ஹர சராசர விச்வரூபின்!!

தேவனே! பவனே! மன்மதனை வென்றவனே! உம்மி
டமிருந்தே இந்த உலகம் தோன்றியது. ஹேவிச்வநாத! உம்
மிடமே நிலை பெறுகிறது இந்த உலகம். பின் உம்மிடமே
லயமும் அடைகிறது. சராசரங்களின் வடிவினன் அன்றோ நீர்!

வேதஸாசிவ ஸ்தோத்ரம் முற்றிற்று

